

ODPOVĚDNOST

TATO OTÁZKA je vždy jednou z prvních, protože převážná většina lidí by až příliš ráda ze sebe setřásla všechnu odpovědnost a uvalila ji na cokoli jiného než na sebe. Přitom jim nevadí, že je to vlastně znehodnocování sebe sama. V tomto ohledu jsou skutečně pokorní a skromní, ale jen proto, aby pak mohli žít tím veseleji a bezohledněji.

Bylo by přece tak krásné splnit si všechna svá přání a dát průchod svým choutkám i na úkor jiných lidí, klidně a bez odpykání. Pozemské zákony lze přece podle potřeby obejít a vyhnout se konfliktům. Obratnější lidé mohou dokonce pod jejich pláštíkem velmi úspěšně, ale nekale jednat a dopouštět se mnohého, co by z morálního hlediska neobstálo. Dokonce se přitom často ještě těší pověsti obzvláště schopných lidí.

Dalo by se tedy vlastně s trochou chytrosti docela pohodlně žít podle svých vlastních názorů, kdyby... kdesi nebylo cosi, co budí tísnivý pocit a občas vyvolává neklid, že by snad mohlo být mnohé přece nakonec jinak, než jak si to utváří vlastní přání.

A tak tomu také je! Skutečnost je vážná a neúprosná. Přání lidí tu nedokáží přivodit žádnou odchylku. Zde platí neochvějně zákon: »Co člověk zasévá, to mnohonásobně sklídí!«

Těchto několik slov skrývá a říká daleko víc, než si mnozí myslí. Odpovídají navlas přesně skutečnému ději zpětného působení, spočívajícímu ve stvoření. Nebylo by ani možné vyjádřit to výstižněji. Stejně jako poskytuje sklizeň mnohonásobek setby, postihne člověka vždy ve znásobené míře to, co druhem svého chtění probudí a svými vlastními city vysílá.

Člověk je tedy duchovně odpovědný za všechno, co koná. Tato odpovědnost začíná již rozhodnutím, nikoli teprve provedením činu; ten je přece až důsledkem rozhodnutí. A rozhodnutí je probuzením vážného chtění!

Není žádného odloučení mezi tímto a tak zvaným oním světem, nýbrž všechno je pouze jedině veliké bytí. Celé toto ohromné,

lidem viditelné i neviditelné stvoření neprobíhá vedle sebe, ale zasahuje do sebe navzájem jako úžasně důmyslné, nikdy neselhávající soustrojí. Tento celek udržují *jednotné zákony*, které podobny nervovým provazcům vším pronikají, všechno drží pohromadě a vše navzájem rozuzlují v neustálém zpětném působení.

Mluví-li přitom školy a církve o nebi a pekle, o Bohu a ďáblu, je to správné. Nesprávné je však vysvětlení o dobrých a zlých silách. To musí každého vážně hledajícího člověka uvést v omyly a pochybnosti, neboť kde jsou *dvě* síly, museli by logicky být také dva vládci, zde tedy dva bohové, jeden dobrý a jeden zlý.

A tak tomu není!

Je pouze *jeden* Stvořitel, jeden Bůh, a proto také pouze *jedna* síla, která všechno existující prostupuje, oživuje a podporuje!

Tato čistá tvůrčí Boží síla protéká neustále celým stvořením, spočívá v něm, je od něj neoddělitelná. Lze ji najít všude: ve vzduchu, v každé kapce vody, v tvořících se horninách, v rostoucí rostlině, ve zvířeti a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla.

A tak jako proudí vším, protéká stále i člověkem. Ten se podobá broušené čočce. Jako shromažďuje čočka sluneční paprsky a soustřeďuje je do jednoho bodu, v němž pak dokáže roznitit oheň, sbírá i člověk svým zvláštním uzpůsobením tvůrčí sílu pomocí svého cítění a svými myšlenkami ji rozvádí dále.

Podle druhu tohoto cítění a s ním souvisejících myšlenek *řídí* tedy člověk samočinně působící tvůrčí Boží sílu k dobrému nebo ke zlému.

A to je ta odpovědnost, kterou člověk musí nést! V tom také spočívá jeho svobodná vůle!

Vy, kdo se tak často křečovitě snažíte najít správnou cestu, proč si to tak ztěžujete? Představte si ve vši jednoduchosti, jak vami protéká čistá síla Stvořitele a vy ji svými myšlenkami řídíte dobrým nebo špatným směrem. V tom máte bez námahy a bez usilovného přemýšlení všechno!

Uvažte, že záleží na vašem cítění a myšlení, zda tato mocná síla způsobí dobro nebo zlo. Jaká pomáhající nebo zkázonosná moc je vám tak dána!

Není třeba, abyste se přitom namáhali, až vám bude vystupovat pot na čele, nemusíte se křečovitě upínat na tak zvané okultní cvičení, abyste vším možným a nemožným tělesným i duševním mrzačením dosáhli jakéhosi stupně, pro váš skutečný duchovní vzestup naprosto bezvýznamného!

Zanechte těchto hrátek, náročných na čas, jež se již tak často staly trýzní. Nejsou ničím jiným, než bylo dřívější sebebičování a umrtvování těla v kláštirech. Je to totéž, jen v jiné formě, která vám přinese právě tak málo užitku.

Tak zvaní okultní mistři a žáci jsou moderní farizejové! V tom nejoprávnějším smyslu slova. Jsou věrným obrazem farizejů z doby Ježíše Nazaretského.

Myslete s čistou radostí na to, že můžete prostým, o dobro usilujícím cítěním a myšlením bez námahy řídit jedinou a mocnou tvůrčí sílu. Ta pak zapůsobí přesně podle druhu vašeho cítění a vašich myšlenek. *Síla pracuje sama*, je jen třeba, abyste ji řídili.

To se děje ve vši prostotě a jednoduchosti. Není k tomu zapotřebí ani učnosti, ani dokonce schopnosti číst a psát. Je to dáno *každému* z vás stejnou měrou! Zde neexistuje žádný rozdíl.

Jako může dítě otočením vypínače hravě zapnout elektrický proud, mající ohromné účinky, je dopřáno stejně i vám řídit svými prostými myšlenkami Božskou sílu.

Můžete se z toho radovat, můžete být na to hrdi, používáte-li ji k dobrému. Ale třeště se, plýtváte-li touto silou bez užitku, nebo používáte-li ji dokonce k něčemu nečistému! Neboť zákonům zpětného působení ve stvoření nemůžete uniknout. I kdybyste měli křídla ranních červánků, ruka Páně, jehož sílu takto zneužíváte, vás dostihne pomocí tohoto samočinně působícího zpětného působení, byť byste se chtěli ukrýt kdekoliv. Zlo vzniká použitím téže čisté Božské síly jako dobro!

A tento způsob použití jednotné Boží síly, ponechaný svobodnému rozhodnutí každého jednotlivce, skrývá v sobě odpovědnost, jíž nemůže nikdo uniknout. Proto volám ke každému hledajícímu:

»Udržuj krb svých myšlenek čistý, založíš tak mír a budeš šťasten!«

Radujte se, vy nevědomí a slabí, vždyť je vám dána tatáž moc jako silným! Nečiňte si to tedy příliš těžké! Nezapomínejte, že čistá, samostatně tvořící Boží síla proudí také vámi a že i vy jako lidé jste schopni dát této síle určitý směr podle druhu vašich niterných citů, tedy vašeho chtění. Můžete ji směřovat k dobrému, stejně jako ke zlému, aby pustošila nebo budovala, přinášela radost nebo utrpení.

Protože existuje jen tato jedna Boží síla, vysvětluje se tím také tajemství, proč v každém vážném konečném boji musí ustoupit temno Světlu, zlo dobru. Řídíte-li Boží sílu k dobrému, zůstává nezkalena ve své původní čistotě, a je tak mnohem mocnější, zatímco její zkalení nečistotou přivodí současně její oslabení. Tak je tedy v závěrečném boji nejpůsobivější a rozhodující vždy *čistota* síly.

Co je dobré a co zlé, cítí každý až do konečku svých prstů, aniž by bylo třeba o tom mluvit. Hloubání o tom by jen mátló. Tíživé hloubání je plýtvání silou, je jako bažina, hustý močál, jenž všechno, co má na dosah, ochromuje, svírá a dusí. Avšak svěží veselost trhá pouta hloubání. Není třeba, abyste byli smutní a stísnění!

Každým okamžikem můžete nastoupit cestu k výšinám a napravit minulé, nechť je to cokoliv! Nedělejte nic jiného, než myslete na proudění vámi neustále plynoucí čisté Boží síly, potom se sami zhrozíte možnosti vést tuto čistotu do špinavých stok ošklivých myšlenek, když přece můžete bez námahy stejným způsobem dosáhnout toho nejvyššího a nejušlechtlejšího. Vždyť vy ji přece můžete jen *řídít*, síla pak sama zapůsobí směrem, který jste jí dali.

Tak máte štěstí nebo neštěstí ve vlastních rukou. Proto hrdě pozvedněte hlavu, volně a směle. Zlo se nemůže přiblížit, když je sami nezavoláte! Jak *vy chcete*, tak se vám stane!